

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 204272 van 24/05/2018”

**nr. 202 195 van 10 april 2018
in de zaak RvV X II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.)

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op dezelfde dag legt de gemachtigde de verzoeker een inreisverbod op van acht jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : T.

geboortedatum : 01.04.1981

geboorteplaats : Tiaret

nationaliteit : Algerije

ALIAS: H., H. geboren op 18/05/1987, onbepaalde nationaliteit

S., T. geboren te Tiaret op 01/04/1981, onderdaan van Algerije

wordt een inreisverbod van 8 jaar jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal – als dader of mededader – heling, feiten waarvoor hij op 07/12/2017 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 1/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/07/2016.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 05/10/2017 dat hij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) blijkt dan ook niet.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoeker licht het enig middel als volgt toe:

“Er is sprake van verdedigbare grieven die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder rekening te houden met de specifieke gegevens van deze zaak.

DVZ moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval (artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw.)

Verzoeker heeft zich inderdaad schuldig gemaakt aan diefstal (van een fiets, gestolen van de straat) en heling (hij werd in het bezit gevonden van een gestolen gsm) en hij werd hiervoor veroordeeld tot een straf van 1 jaar. Verzoeker betreurt de feiten en hij heeft zijn straf uitgevoerd.

Verzoeker heeft in het verleden reeds één inreisverbod van 3 jaar ontvangen.

Verzoeker is van oordeel dat een inreisverbod van 8 jaar disproportioneel is in de omstandigheden.

De bestreden beslissing is in casu niet noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, noch voor het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, noch voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

De beslissing is niet proportioneel met de onevenredige gevolgen die er zullen zijn voor verzoeker. Zijn vrijheid wordt immers ernstig beperkt door een inreisverbod van acht jaar.

Verweerder heeft niet uitgelegd waarom een verbod van acht jaar nodig is voor deze feiten. Niet alle misdrijven dienen geassimileerd te worden. Niet alle personen die diefstallen plegen worden recidivisten. Het is niet dat een persoon zonder een verblijfsrecht diefstal pleegt dat men zomaar mag veronderstellen dat een "ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde" bestaat. Dit is discriminatoire stereotypen die onvoldoende individueel motivering aantoont.

De maximumtermijn kan meer dan 5 jaar bedragen indiende vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. DVZ moet motiveren waarom de bedreiging ernstig is. (Rvv 16 januari 2014, Rev.dr.etr. 2014, 102.)

Verweester heeft onvoldoende rekening gehouden met de ernst van de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen.

Verweester heeft dan in de omstandigheden een onredelijk en disproportioneel besluit genomen.

Deze bestreden beslissing dient dan vernietigd te worden."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat de verweerder niet heeft uitgelegd waarom een inreisverbod van acht jaar nodig is voor de feiten die hij heeft gepleegd. Hij stelt verder dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, noch voor het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, noch voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kan worden gelezen waarom de verweerder in casu een inreisverbod met een termijn van acht jaar oplegt. De verweerder geeft hiervoor een hele resem elementen aan, namelijk dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat hij niet in het bezit is van een paspoort, dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal – als dader of mededader – en heling waarvoor hij tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar werd veroordeeld, dat het karakter van de misdadige activiteiten winstgevend is en er daarom een risico is op een nieuwe schending van de openbare orde, dat de verzoeker gekend is onder verschillende aliansen, dat hij geen officieel verblijfsadres in België heeft, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2017, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 22 juli 2016, dat hij geen familieleden in België heeft, dat hij niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren, en de immigratiecontrole.

De Raad wijst verder op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat het volgende bepaalt:

“(...) De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

De Raad merkt op dat uit deze bepaling blijkt dat de verweerder een inreisverbod van meer dan vijf jaar, en dus ook acht jaar zoals in casu, kan opleggen, wanneer de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het volstaat aldus dat de verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De verzoeker geeft toe dat hij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar. Hij probeert de feiten te minimaliseren door te stellen dat hij werd veroordeeld voor de diefstal van een fiets, die hij zou gestolen hebben van de straat, en voor de heling van een gestolen gsm. Hij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge bevindt zich immers niet in het administratief dossier en de verzoeker voegt het ook niet bij zijn verzoekschrift. Zoals gezegd geeft de verzoeker zelf wel toe dat hij werd veroordeeld tot een, toch niet geringe, definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Hierbij kan worden opgemerkt dat, ook al ligt het vonnis van de correctionele rechtbank niet voor, de strafmaat wijst op het gewichtig karakter van de gepleegde feiten en het aandeel dat de verzoeker hierin had.

De verzoeker argumenteert over de gepleegde feiten dat niet alle mensen die diefstallen plegen recidivisten worden. De Raad merkt op dat de verweerder eveneens besluit dat de verzoeker een ernstige, actuele, en reële bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt omdat de misdadige activiteiten een winstgevend karakter hebben. Met zijn betoog weerlegt verzoeker dit motief niet. Uit dit motief blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, de verweerder niet zomaar veronderstelt dat wanneer een persoon zonder verblijfsrecht een diefstal pleegt er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. In casu leidt de verweerder dit immers af uit het winstgevend karakter van de feiten, dat niet wordt betwist. De verzoeker stelt dat hij de feiten betreurt en zijn straf heeft uitgevoerd, maar dat doet aan de ernstige schending van de openbare orde en het winstgevend karakter van de feiten niets af. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de

verweerder geen rekening heeft gehouden met de ernst van de feiten, of dat hij op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoeker stelt verder dat de verweerder moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval en verwijst daarvoor naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit klopt inderdaad, maar de verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder dit in dit geval niet heeft gedaan. Naast de elementen die in voorgaande paragraaf werden besproken haalt de verzoeker geen andere specifieke omstandigheden aan. De verzoeker maakt de schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

Ten slotte stelt de verzoeker een inreisverbod van 8 jaar disproportioneel is in de gegeven omstandigheden. De gevolgen zouden voor hem onevenredig zijn omdat zijn vrijheid ernstig beperkt wordt door een inreisverbod van acht jaar.

Met deze loutere bewering maakt de verzoeker echter niet aannemelijk dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn waar zij de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid laat voorgaan op de bewegingsvrijheid van de verzoeker. De verzoeker haalt hiervoor geen enkel concreet element aan, en maakt de schending van het evenredigheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

De Raad stelt ten slotte nog vast dat de verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat zij blijven staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU